

Doe Maar Dicht Maar 2020

De 50 mooiste gedichten
van jongeren
van 12 tot 19 jaar

doe
maar
dicht
maar

POËZIE
PALEIS

winnaar

**TYGO
RIDDERBOS**
12 JAAR

tijd

soms wil je in de tijd terug
om je fouten goed,
om je ouders trots te maken,
maar dat lijkt me stug, want je kan niet terug.

soms wil je terug in de tijd
om de wereld te verbeteren,
om je foute sommen te berekenen,
maar je kan niet terug in de tijd, dat is een feit.

soms wil je terug in de tijd,
je mooie momenten nog een keer beleven,
je leuke dagen herbeleven,
je kan niet terug in de tijd, want dat is nog een wetenschapsstrijd.

Illustratie: Maja Moorman

**PETER-RUBEN
JACOBS**
12 JAAR

Vlodderen

Toen wij aan
het vlodderen
waren vlodderden
mijn vlodders
sneller dan jou vlodders
vloedden.

Onze vlodders stopten
maar niet met
vloedden.

Maar toen kwam er
een tovenaars aan en zei:
"Vladder die vladder die vlop
vlooders hou nu eens op."

Bos

Ik hou van de donkere bomen
langs de kant van het bos
aan het zeezoute water
dat het domein omheint.
Daar was ik laatst, op dat domein, huilend.
Kokend water, gevormd in
regendruppels verschenen
daar, daar
waar ze niet thuis hoorden te zijn,
daar waar kinderen leefden,
in elkaar geloofden
en geen uitspraak hadden
over wit of zwart
en waar ze gelukkig waren
met de hand-in-handspelletjes
op een wiebelig ding,
daar stond mijn leven even stil.
Toen voelde ik me even een schaar
die iets breekbaars uit elkaar haalde.

Vallende sterren

het was nooit ons plan geweest om daar twee uur lang te liggen
 maar ik ben blij dat we het hebben gedaan
 want als je zoveel vallende sterren ziet dat je wensen opraken
 moet er wel eentje uitkomen
 toch?

Illustratie: Gerlinde van der Es

Handleiding voor poëzie

Mensen zeggen: poëzie is saai
 en zeggen: dichter zijn is voor oude mannen
 en zeggen: jonge mensen kunnen er niks van.
 Maar poëzie is:
 je gevoelens uiten.
 Wegduiken
 in een wereld van woorden.
 Wegdwalen
 in een doolhof van letters.
 Wegkruipen
 in een kamer vol zinnen.
 Laat je pen
 letters,
 woorden,
 zinnen spugen
 op een vel papier.
 Blaas leven in perkament,
 schilder
 een woordenschilderij.
 Prachtige kleuren.
 Vlinders,
 bloemen,
 glimmende vruchten.
 Stop je ziel
 in je gedichten.
 En zie
 hoe ze tot leven komen,
 van het papier wandelen
 en wegvliegen als vogels.

Zondaars

we zouden branden in de hel
omdat God ons niet kon liefhebben
zoals we elkaar
als twee meisjes liefhadden

het kruisje om mijn nek
drukt zwaar op mijn borst
terwijl ik haar teder kus
besef ik dat de hemel en de hel
met haar hetzelfde zullen zijn

Illustratie: Julia Roozenbeek

tienertijd

toen ik negen was besloot ik
mijn haren kort te laten knippen
of ik dit wel wilde vroeg de kapster
terwijl ze mijn vrouwelijkheid wegnipte
nu raakt mijn haar mijn schouders
een man riep laatst dat hij mij
keihard neuken wou
in dat steegje achter om de hoek
een andere man vroeg me ooit of ik nou
een jongen of een meisje was
ik wou dat ik hem nog zeggen kon dat
ik zoveel meer ben dan mijn haren
en mijn borsten en mijn billen
zoveel meer dan dit lijf
dat leven dragen kan

Zelfs na jaren

De inzakkende zon tekende
hoopvolle tienerdromen
in nevelachtige silhouetten
Ons gejoel en gelach en geschater
galmt nog steeds
tussen de bomen
en rust
op onze tong
want zo'n moment
laat een nasmaak achter

De stille stilte

Het jongetje op zijn rode fiets
Fietst naar de speeltuin om de hoek
In de straat waar hij woont
Samen met zijn vader, moeder en zus

In de speeltuin staat een gele glijbaan
En een rode schommel
Er is een stilte
Zelfs de wind hoor je niet

Het ruikt er naar houtsnippers
Die daar op de grond liggen
En nat zijn door de regen

Daar op de grond
Tussen die natte houtsnippers
Ligt een blauw haarspeldje achtergelaten
In de stilte

Het jongetje op zijn rode fiets
Fietst naar huis
In de stilte
Met het blauwe haarspeldje in zijn hand

Illustratie: Belinda Eringa

